

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Artur Collina, s. r. o.,** se sídlem Příkop 843/4, Brno, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 11. 2017, č. j. 29 A 173/2015 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Židlochovice (dále též „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 30. 9. 2014, č. j. OD/66473/2014-5, uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“). Deliktu se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Blíže neustanovený řidič vozidla provozovaného žalobcem překročil dne 15. 7. 2014 v 13.51 hod., v obci Židlochovice, na ulici Nádražní, nejvyšší povolenou rychlost v obci; v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 62 km/h, resp. 59 km/h po odečtení toleranční odchylky. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 9. 2015, č. j. JMK 125253/2015, sp. zn. S – JMK 118335/2014/ODOS/Ib, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Krajský soud žalobu zamítl. Uvedl, že podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Krajský soud hledal, že v daném případě bylo měření provedeno právě takovým zařízením (rychloměrem značky Ramer AD9T). Soud neshledal důvodnou ani námitku poukazující na nesrozumitelnost výroku rozhodnutí z důvodu nedostatečné identifikace místa měření. Podle krajského soudu výrok prvostupňového rozhodnutí splnil požadavky vyplývající ze zákona a z judikatury správních soudů. Z výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod.), že delikt byl spáchán v obci Židlochovice, resp. na jakém konkrétném místě (ul. Nádražní). Takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným žalobcem. Není tedy pochyb o totožnosti skutku.

III.

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Žalovanému a krajskému soudu vytýkal, že neprovedli řádný výklad pojmu automatizovaný technický prostředek, čímž se dopustili nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Krajský soud nadto nesprávně konstatoval, že předmětný rychloměr (Ramer AD9T) lze za takový automatizovaný technický prostředek považovat. Polemizoval s argumentací krajského soudu ve vztahu k pojmu automatizovaný technický prostředek a dovozoval nesprávné právní hodnocení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel dále namítal, že místo protiprávního jednání nebylo vymezeno dostatečně určitě. Nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že není pochyb o totožnosti skutku. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (na rozsudky ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42, a ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 - 28). Navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že „*jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“

[9] Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu „*právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*“

[10] Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla, „*pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*“

[11] Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2015 - 46, smyslem uzákonění správního deliktu provozovatele vozidla bylo postihnout taková deliktní jednání, u nichž bylo z povahy věci obtížné až nemožné bez spolupráce provozovatele vozidla identifikovat konkrétního pachatele přestupku. V těchto případech totiž správní orgány často zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby.

[12] Nejvyšší správní soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., rovněž v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.*“

[13] Proporcionalita přijatého řešení je zajištěna v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45).

[14] Ze shora uvedeného vyplývá, že pokud nebude jednoznačně zjištěn řidič vozidla v době spáchání přestupku, může správní orgán zahájit řízení o správním deliktu podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu. Provozovatel vozidla může zabránit zahájení tohoto řízení, pokud správnímu orgánu na výzvu podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu sdělí údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku. Tuto možnost však nelze redukovat na pouhou formalitu, případně na způsob, jak řízení bez jakékoli sankce neúměrně protahovat uváděním nepravdivých či neaktuálních údajů (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 126/2017 - 35).

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti netvrdil, že by ze strany správního orgánu nebyly učiněny dostatečné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku, resp. že by byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Namítal, že rozhodnutí žalovaného a krajského soudu jsou nepřezkoumatelná, dále brojil proti výkladu pojmu „automatizovaný technický prostředek“ a konečně poukazoval na neurčitost výroku prvostupňového rozhodnutí.

[16] Po důkladném posouzení obou správních rozhodnutí a rozsudku krajského soudu dospívá Nejvyšší správní soud k závěru, že jak rozhodnutí správních orgánů, tak i rozsudek krajského soudu odpovídají požadavkům přezkoumatelného správního a soudního rozhodnutí formulovaným v rozsáhlé judikatuře Nejvyššího správního soudu k pojmu nepřezkoumatelnosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 - 136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS). Ostatně z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel obsahu správních rozhodnutí i rozsudku krajského soudu dostatečným způsobem porozuměl. Již ze samotné formulace stěžovatelových kasačních námitek je zřejmé, že se ani on sám nedomnívá, že by rozsudek krajského soudu trpěl nedostatkem důvodů. Jejím skutečným obsahem je nesouhlas se způsobem vypořádání jeho žalobních námitek, nikoliv tvrzení, že by tak soud neučinil. Podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.).

[17] Pokud pak stěžovatel vytýkal žalovanému, že se ve svém rozhodnutí nezabýval výkladem pojmu „automatizovaný technický prostředek“, konstatuje zdejší soud, že stěžovatel podal proti prvostupňovému rozhodnutí pouze blanketní odvolání, které nedoplnil ani na výzvu. I přesto se žalovaný zabýval všemi podmínkami uvedenými v § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Teprve v žalobě začal stěžovatel namítat, že rychlost vozidla nebyla měřena automatizovaným technickým přístrojem, jak to požaduje

§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Tuto námitku krajský soud neshledal důvodnou.

[18] Mj. uvedl, že podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za překročení povolené rychlosti, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy. Co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, žádný právní předpis neupravuje. Podle názoru soudu se bude jednat především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Z dokumentace obsažené ve správním spise vyplývá, že měření bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem značky Ramer AD9T. Soud nerozporuje, že dle záznamu o přestupku byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamu uvedeno. Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při samotném měření (právě automatika při měření je v daném případě podstatná). Ze správního spisu vyplývá, že měření proběhlo v automatizovaném režimu. Na záznamu o přestupku je mimo fotografie měřeného vozidla uveden také údaj o směru, dnu, přesném času a místu měření. Výklad stěžovatele by vedl k tomu, že za automatizovaný technický prostředek by bylo možno *ad absurdum* považovat pouze takový rychloměr, který se sám nastaví, ustaví do správné polohy a dokonce si vybere samostatně měřící stanoviště, což ani při současném technologickém pokroku není reálně představitelné.

[19] Nejvyšší správní soud se s uvedenou argumentací krajského soudu plně ztotožňuje a neshledává tedy polemiku stěžovatele s touto argumentací důvodnou. Argumentace krajského soudu k uvedenému zařízení je logická a má oporu v judikatuře zdejšího soudu, která se zabývala měřením rychlosti právě uvedeným měřícím zařízením - Ramer AD9T nadto v obci Židlochovice (viz např. rozsudky ze dne 28. 3. 2017, č. j. 8 As 172/2016 - 36, a ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016 - 38).

[20] Stěžovatel dále namítal, že rozhodnutí správního orgánu je nesrozumitelné z důvodu nedostatečné identifikace místa měření.

[21] I při posouzení této námitky vycházel Nejvyšší správní soud z judikatury tohoto soudu, v níž se otázkou vymezení místa spáchání přestupku při překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve výroku správního rozhodnutí již opakovaně zabýval.

[22] V prvé řadě je třeba poukázat na rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, v němž soud vyslovil, že *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. (...) V každém individuálním případě je pak nutno*

posuzovat, zda je úsek komunikace popsaný ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným."

[23] V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52, je pak uvedeno: „*Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány.*" V témže rozsudku je dále uvedeno: „*Při posuzování konkrétního případu je podstatné posoudit, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku.*"

[24] V rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017 - 33, pak zdejší soud na uvedené navázal a dále uvedl, že je nutné rozlišovat mezi vymezením, resp. zachováním skutku, což je otázka právní, a specifikací místa spáchání deliktu, což je otázka skutková. Proto není možné paušalizovat nároky na vymezení místa spáchání deliktu, neboť každý skutek je individuální s rozličnými skutkovými okolnostmi. Rozdílné nároky na obsah výroku pak budou rovněž kladeny u deliktů s rozdílnou právní kvalifikací (např. rozdílné skutkové podstaty, mnohost deliktů, jejich trvání, aj.). Pro zachování práva na obhajobu osob stíhaných za správní delikt, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady *ne bis in idem*, je nutné zachovat totožnost skutku, pro který správní orgán zahájil správní řízení. Je nezbytné, aby byla zachována totožnost jednání či totožnost následku po celou dobu vedení řízení o deliktu. Pokud dochází v průběhu řízení k úpravě vymezení místa či času spáchání deliktu, nemusí se jednat o změnu skutku, pokud je zachována totožnost jednání nebo následku. Podstatné je, aby na základě skutkových zjištění nemohl být stíhaný skutek zaměněn s jiným.

[25] V nyní projednávané věci správní orgán I. stupně ve výrokové části mj. uvedl, že „*dne 15. 7. 2014 v 13:51 hodin v Židlochovicích, na ul. Nádražní blíže neustanovený řidič vozidla r. z.: X, provozovaného společností Artur Collina, s. r. o., IČ: 26446294, Příkop 843/4, 602 00 Brno, překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., jel rychlostí 62 km/hod., resp. 59 km/hod. (dle toleranční odchylky měření 3 km/hod., viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii).*"

[26] Z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod.), že delikt byl spáchán v obci („v Židlochovicích") a v jakém místě (ul. Nádražní). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnuté plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady *ne bis in idem* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65 atp.). To platí tím spíše, když i další listiny založené ve správním spisu jednoznačně identifikují místo spáchání předmětného deliktu. Viz např. fotodokumentaci z měřícího zařízení, z níž vyplývá, že ke změření předmětného vozidla došlo (v automatizovaném režimu) dne 15. 7. 2014, v 13:51:55 hodin v zastavěné části obce Židlochovice (na fotografii je zobrazeno měřené vozidlo a domy, u kterých bylo měření

prováděno), přičemž se jednalo o část obce, ve které je dovolena maximální rychlost 50 km/h.

[27] Lze si samozřejmě představit ještě podrobnější konkretizaci místa spáchání deliktu, v daném konkrétním případě se však jedná o konkretizaci dostatečnou. K tomu lze vedle výše uvedeného vyjít i z judikatury vztahující se přímo k měření rychlosti v obci Židlochovice předmětným automatizovaným měřícím zařízením. Viz např. rozsudek ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017 - 33, ve kterém se mj. uvádí, že: „*V nyní posuzované věci městský úřad vymezil skutek ve výroku rozhodnutí následovně: „[...] bylo zjištěno, že dne 7. 6. 2014 v 18:19 hodin v Židlochovicích, na ul. Nádražní blíže neustanovený řidič vozidla r. z.: X provozovaného O. K., [...], překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o více než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, jel rychlostí 81 km/hod, resp. 78 km/hod [...]". Z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod), že delikt byl spáchán v obci („v Židlochovicích") a v jakém místě (ul. Nádražní). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady ne bis in idem. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným stěžovatelem.*" Stejně tak lze poukázat na rozsudek ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016 - 38, který považoval za dostačující, pokud byla ve výroku rozhodnutí uvedena pouze ulice v obci Židlochovice bez bližší specifikace. Obdobně lze poukázat i na rozsudek ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 - 36, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vymezení místa skutku „*na ulici Nádražní v Pardubicích*" je dostatečné.

[28] Pokud pak stěžovatel poukazoval na rozsudek ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 - 28, konstatuje zdejší soud předně, že tento rozsudek se nezabýval skutkově identickou situací, přičemž jak již bylo výše uvedeno, „*nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. (...) V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsaný ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.*" (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu z 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39). Měřením rychlosti v obci Židlochovice se zdejší soud již opakovaně zabýval (viz rozsudky ze dne 28. 3. 2017, č. j. 8 As 172/2016 - 36, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016 - 38, a ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017 - 33). Např. posledně uvedený rozsudek považoval za dostačující, pokud bylo místo spáchání deliktu vymezeno pouze ulicí „Nádražní" v obci Židlochovice. Jak již bylo nadto uvedeno, měřeno bylo stacionárním měřícím zařízením (u kterého lze snáze identifikovat místo měření), místo měření je patrné z přiložené fotodokumentace, přičemž ani v odvolání stěžovatel nenamítal, že správní orgán I. stupě provedl nedostatečnou konkretizaci místa měření, resp. spáchání deliktu. Ostatně v uvedeném rozsudku ze dne 12. 4. 2017 zdejší soud vytknul správnímu orgánu i to, že „*v rozhodnutí neuvedl, že měření bylo provedeno „stacionárním radarem v Pohořelicích." Taková informace „není uvedena ve správním rozhodnutí ani jeho v podkladech. Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na vše shora uvedené konstatuje, že z žádného podkladu pro vydání rozhodnutí ani z rozhodnutí samotného není dostatečně zřejmé, kde měl být delikt spáchán.*" V dané věci to však pravdou není, viz výše.

Pokud se pak stěžovatel dovolával aplikace závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 11/2015 - 42, konstatuje zdejší soud, že ten se nezabýval identickou skutkovou a právní situací. Odlišný je již v tom, že se zabýval vymezením místa spáchání deliktu s jinou právní kvalifikací (nedovolené stání), u kterého jsou již z povahy věci jiné nároky na vymezení místa spáchání deliktu. Již z tohoto důvodu jej nebylo možno na danou věc aplikovat.

[29] Lze tedy uzavřít, že krajský soud se nedopustil nezákonnosti či vad, pro něž by bylo třeba jeho rozsudek zrušit. Nejvyšší správní soud se s rozsudkem krajského soudu plně ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje.

[30] S poukazem na všechny shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady mimo rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu